Motion

1980/81:1931

av Sten-Ove Sundström

med anledning av proposition 1980/81:67 om vissa frågor angående stålindustrin, m. m.

I maj 1978 fastställde Svenskt Stål AB en övergripande strukturplan för företagets utveckling under den närmaste tioårsperioden. Strukturplanen följdes av flera planer som skulle ange inriktningen för företagets olika divisioner dels i form av nedläggningar av vissa produktionsanläggningar, dels när det gäller fördelning av produktion och investeringar.

De strukturplaner som upprättats sedan företaget bildades skulle ge ett ömsesidigt produktutbyte mellan stålorterna Luleå Oxelösund och Borlänge. Hitintills har dessa planer genomförts på ett mycket otillfredsställande sätt, som skapat misstro bland företagets anställda. Ett exempel på detta är utvecklingen i Luleå.

Sedan SSAB:s strukturplan antogs har företagets produktionsanläggningar i Luleå till stor del anpassats till upprättade planer i de delar som förutsätter nedläggningar och flyttning av produktionsutrustning till de andra stålorterna. Det gäller t. ex. nedläggning av sinterverk, nedläggning av den skrotbaserade metallurgin, nedläggning av gjuteriet, bandverket, armeringsstålstillverkningen, götgjutningen m. m.

Den produktion som enligt planerna skall överföras till Luleå har i många fall inte kommit till stånd. Detta gäller bl. a. rälsproduktion, byggandet av ett nytt mediumverk och upprustning av det befintliga finvalsverket.

Den nuvarande valsverksutrustningen vid finvalsverket är tungarbetad och delvis hårt nedsliten. Den har gått sedan början av 1950-talet och passerar sin tekniska livslängd i mitten av 1980-talet. Reinvesteringarna har under de senaste tio åren legat på en låg nivå. En upprustning av nämnda verk skulle göra det möjligt för SSAB att finnas kvar inom det medelgrova dimensionsområdet av profiler. Vidare skulle en upprustning av finverket innebära att järnverket i Luleå har en chans att leva vidare med ett fungerande valsverk med möjlighet till vidareförädling.

Utvecklingen inom SSAB under de senaste åren har för Luleås del i stort resulterat i förhalningar av viktiga beslut beträffande valsverksinvesteringarna. Ett exempel på detta är frågan om ett nytt mediumverk. Om frågan om finvalsverket behandlas på ett liknande sätt kommer järnverket i Luleå inom en 3-4 årsperiod att helt sakna valsverkskapacitet.

Enligt min mening kan medel för att täcka de första årens kostnader för ombyggnaden av finvalsverket, 120 milj. kr., tas ur de tidigare anvisade medlen på totalt 197 milj. kr. till SSAB i form av rekonstruktions- och strukturlån. Dessa medel har SSAB redovisat för projekt som inte längre är

aktuella att genomföra.

Riksdagen har tidigare uttalat att det är nödvändigt att bygga ut såväl råstålskapaciteten som valsverkskapaciteten vid järnverket i Luleå. Norrbotten är den landsdel som drabbats hårdast av arbetslöshet och tillbakagång i näringslivet och därför är det oerhört viktigt att uppgjorda planer fullföljs för järnverket i Luleå.

I SSAB:s planer förutsätts ett genomförande av följande produktionssatsningar och projekt i Luleå:

1. Full produktion vid de metallurgiska enheterna för att uppnå 1,6 miljoner ton/år.
2. Utbyggnad av befintligt koksverk samt miljöinvesteringar i verket.
3. Investeringar för start av rälsproduktion.
4. Upprustning och ombyggnad av finvalsverket.
5. Utbyggd stränggjutningskapacitet genom byggandet av ny billetsmaskin.
6. Projektering av fullskaleanläggning av Elredprocessen.

Mot bakgrund av det anförda föreslår jag

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att en ombyggnad av finvalsverket i Luleå bör komma till stånd utan onödigt dröjsmål. Medel för de första årens kostnader för ombyggnaden, 120 milj. kr., tas ur de av riksdagen tidigare anvisade 197,7 milj. kr. till Svenskt Stål AB som utgörs av rekonstruktions- och strukturlån.
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att de uppräknade åtgärderna för att fullfölja satsningarna vid järnverket i Luleå snarast bör komma till stånd.

Stockholm den 10 februari 1981

STEN-OVE SUNDSTRÖM (s)